

megen Taler, der havde fundet Sted derom, affødte nogenstomhelst Handling. I Efteraaret 1879 fremsatte den høitagtede Justitsminister i det andet Thing et omtrent lignende Forslag, dog noget modificeret med Hensyn til den i det tidligere Lovforslag indførte Kontrol med Kjød. Dette Lovforslag, der saaledes fremsattes i Efteraaret 1879, var til Overveielse i det høie Folkething i 8 Maaneder, og det lykkedes da ved en meget indgaaende Behandling ved anden Behandling i Folkethinget at se et Lovforslag vedtaget, som vel ikke indeholdt nogen Kontrol med Kjød, men som dog iøvrigt var af et saadant Indhold, at det syntes at kunne gjøre megen Nytte, idet det dels indførte et stærkt Tilsyn med alle sædvanlige Levnetsmidler med Undtagelse af Kjød, dels gav Politiet Medhjælp til at føre et saadant Tilsyn, dels anordnede Oprettelsen af et Central-laboratorium med Ansættelsen af sagkundige Folk ved dette, og endelig skærpede de bestaaende Straffebestemmelser ligeoverfor Forvanskning af Levnetsmidler. Men Glæden over denne store, gode Handling varede desværre kun en stakket Stund; thi ved 3die Behandling af dette af Folkethinget ved 2den Behandling vedtagne Forslag blev det hele udslættet med Undtagelse af en lille Stump af det, som omhandlede Laboratoriet og nogle Kemikere, som ansattes ved Laboratoriet, og som skulde have den Opgave at undersøge over hele Landet, om det virkelig forholdt sig saaledes, som det daglig blev fortalt i Bladene, og som Mangfoldige vidste god Vædd om, at der virkelig foretoges en næsten gjennemgaaende Forvanskning og Forfalskning af samtlige Levnetsmidler, baade af Brød, af Mel og Sutter, The og Kaffe — kort sagt: alle sædvanlige Livsfornødenheder. Med dette Indhold eller rettere lagt med denne Mangel paa Indhold kom da Lovforslaget her ind i Thinget. Landsthinget nedatte et Udvalg, som atter tog Sagen under Behandling, og som i fuld Overensstemmelse med den høitagtede Justitsminister fremsatte det Forslag, at der i alt Væsentligt skulde gives Loven den samme Affattelse, som den havde erholdt ved 2den Behandling i Folkethinget. Betænkningen af Landsthingets Udvalg blev afgivet den 22de Juni, og Sagen kom ikke her til 3die Behandling. Rigsdagens korte Sommerferie indtraadte jo kort Tid derefter, og Sagen blev altsaa liggende her i Thinget. Det Forslag, der saaledes enstemmig af Landsthinget vedtoges ved anden Behandling, er det samme som det, der nu paany er fremsat af den høitærede Justitsminister, og skjøndt denne Behandling paa Grund af den mellemliggende Sommerferie og den nye Session er formelt en første Behandling af Sagen, forekommer det mig dog, at den i Virkeligheden maa betragtes som den tredje

Behandling af det ved den anden Behandling vedtagne Forslag. Det forekommer mig derfor, at der er Jøie til, at Sagen nu gif igjennem dette Thing uden Vædringer, for at faae det bragt over til det andet Thing, thi der er jo dog den Mulighed, at det høie Folkething, naar Lovforslaget er indskrænket til, hvad der af Folkethinget selv blev vedtaget ved anden Behandling, kunde ville vedtage Lovforslaget, og da vilde der efter min Overbevisning udrettes noget meget Nyttigt. Jeg opgiver ialt Falb ikke Haabet om, at dette vil finde Sted, skjøndt jeg ganske vist har lagt Mærke til de meget mistrøstende Ytringer, der ved anden Behandling fremkom fra det ærede daværende 7de Medlem for anden Kreds (Haale). Jeg antager, at det er den Maade, hvorpaa der lettest vil kunne være Forventning om, at der endelig i denne Session vil kunne komme Noget ud af Sagen, og det er derfor, jeg tillader mig at tilraade det ærede Thing saaledes at lade Sagen gaa uden Vædringer igjennem det. Jeg har efter denne min Betragtning ikke nogen Anledning til at gaa nærmere ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Jeg vil i alt Falb ikke derom kunne sige Andet, end hvad der adskillige Gange derom er fremsagt af mig og mange andre ærede Medlemmer her, og jeg maa give den høitærede Minister Ret i, hvad han udtalte ved 2den Behandling her i Thinget, at Spørgsmaalet om disse Bestemmelser i alt Væsentligt maa anses for udbatteret. Jeg finder kun Anledning til, forsaavidt det høie Thing ikke skulde dele min Betragtning om saaledes at lade Sagen passere, at tilføie, at det selvfølgelig kun er af rent praktiske Hensigtsmæssighedshensyn, at jeg tillader mig at tilraade at følge denne Vej, thi jeg fastholder min tidligere med al den Styrke, jeg har formaet, udtalte Overbevisning om, at det er et stort og væsentligt Savn og en Mangel ved en Lov om Tilsyn med Levnetsmidler, at der ikke i den findes Bestemmelser sigtende til en nøiagtig Kontrol med Kjød. Jeg fastholder Alt, hvad jeg tidligere har udtalt, at jeg ikke tror, at en virkelig Kontrol med Kjød kan føres uden ved, at der tilvebringes offentlige Slagtehus, efter som Erfaringen og Videnskaben lærer, at et Tilsyn med Kjød er betinget af, at Kjødet synes saavel før Slagtingen som strax efter, og et saadant Syn, vil det ikke være muligt at tilvebringe i de større Byer uden ved offentlige Slagtehus, paa Grund af, at de private Slagtehus ere spredte omkring i hele Byen. Men medens jeg saaledes under hin nævnte Forudsætning, hvis, som sagt, det høie Thing vil tage Sagen under fornyet Behandling, forbeholder mig at stille Forslag i saa Henseende, saa skal jeg dog bemærke, at det forekommer mig, at Spørgsmaalet om Tilvevebringelse af offentlige Slagtehus er et saa stort og i saa mange Forhold indgribende Spørgs-